

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS****ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ****ΑΠΟΦΑΣΗ****Αρ. Προσφυγής 53399/09****ΜΙΧΑΗΛ ΖΑΖΑΝΗΣ και άλλοι κατά Ελλάδα**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή στις 13 Οκτωβρίου 2015 αποτελούμενο από τους:

András Sajó, Πρόεδρο,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Λινό-Αλέξανδρο Σισιλιάνο, δικαστές

Και από τον André Wampach, αναπληρωτή γραμματέα του τμήματος,

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω αναφερόμενη προσφυγή η οποία ασκήθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 2009.

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλλε η εναγόμενη Κυβέρνηση και αυτές που παρουσίασαν σε απάντηση οι προσφεύγοντες, αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ

- 1. Η λίστα των προσφευγόντων απεικονίζεται σε παράρτημα. Εκπροσωπήθηκαν από τη Δ. ΛΙΓΤΡΗ, Δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.*
- 2. Η Ελληνική Κυβέρνηση ("η Κυβέρνηση") εκπροσωπήθηκε από τις πληρεξουσίες της, Κες Κ. Παρασκευοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τη Κα Μ. ΣΚΟΡΙΛΑ, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.*

Α. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

No Φ.092.22/198

3. Τα γεγονότα της υπόθεσης όπως εκτέθηκαν από τους διάδικους, μπορούν να συνοψιστούν ως ακολούθως.
4. Η παρούσα υπόθεση είναι συνέχεια αυτής που αφορά την απόφαση **ΖΑΖΑΝΗΣ και άλλοι κ. Ελλάδας** (αρ. 68138/01, παράγραφοι 7-26, 18 Νοεμβρίου 2004).
5. Οι προσφεύγοντες είναι οι ιδιοκτήτες οικοπέδων τα οποία βρίσκονται μέσα στο οικοδομικό τετράγωνο 124 της πόλης του Λουτρακίου, των οποίων η επίσημη έκταση κυμαίνεται μεταξύ 1.200 και 3.750 τετραγωνικά μέτρα. Στις 5 Φεβρουαρίου 2003, ο Υπουργός Περιβάλλοντος εξέδωσε τη πράξη 1648/2003 που φέρει τροποποίηση της χρήσης των εν λόγω οικοπέδων σε "χώρο πρασίνου".
6. Στις 16 Μαΐου 2005, κατόπιν της υιοθέτησης, από τη διοίκηση, της πράξης τακτοποίησης και αναλογισμού αποζημιώσεως που οφείλεται στους ιδιοκτήτες, οι προσφεύγοντες, είτε προσωπικά είτε μέσω των διαδόχων τους οι οποίοι εν τω μεταξύ απεβίωσαν, προσέφυγαν στο Πρωτοδικείο της Κορίνθου με αίτηση προσδιορισμού της προσωρινής τιμής της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης. Στις 6 Ιουλίου 2006, το εν λόγω δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση αυτή και όρισε τη προσωρινή τιμή της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης στα 600,00 Ευρώ/τετραγωνικό μέτρο (απόφαση 86/2006).
7. Το Δεκέμβριο του 2006, οι προσφεύγοντες, είτε προσωπικά είτε μέσω των διαδόχων τους οι οποίοι εν τω μεταξύ απεβίωσαν, ζήτησαν από το Εφετείο του Ναυπλίου τον προσδιορισμό της οριστικής τιμής της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης. Στις 31 Αυγούστου 2007, το εν λόγω δικαστήριο όρισε την οριστική τιμή στα 650,00 Ευρώ/τετραγωνικό μέτρο (απόφαση 279/2007).
8. Στις 11 Μαρτίου 2008, ο Δήμος Λουτρακίου άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης 279/2007 του Εφετείου του Ναυπλίου. Στις 4 Μαρτίου 2009, το ανώτατο αστικό δικαστήριο απέρριψε τη προσφυγή (απόφαση 525/2009). Αυτή η απόφαση καθαρογράφηκε και πιστοποιήθηκε τη 1η Μαΐου 2009.
9. Δυνάμει των αποφάσεων 4/2008, 109, 258/2010 και 95/2011 του Πρωτοδικείου της Κορίνθου, οι προσφεύγοντες αναγνωρίστηκαν δικαιούχοι της αποζημίωσης που ορίστηκε από το Εφετείο του Ναυπλίου σύμφωνα με τα αντίστοιχα ποσοστά ιδιοκτησίας τους επί των εν λόγω οικοπέδων.
10. Στις 25 και 29 Νοεμβρίου 2011, οι προσφεύγοντες κίνησαν εναντίον του Δήμου Λουτρακίου διαδικασίες διαταγής πληρωμής των ποσών που οφείλονται ως αποζημίωση απαλλοτρίωσης. Στις 20 Δεκεμβρίου 2011 και 8 Ιανουαρίου 2012, το Πρωτοδικείο της

No Φ.092.22/198

Κορίνθου έκανε δεκτές τις αιτήσεις των προσφευγόντων και εξέδωσε τις αποφάσεις 927 και 928/2011 και 37, 38, 39/2012 αντίστοιχα. Επιβεβαίωσε ότι ο Δήμος Λουτρακίου όφειλε στους προσφεύγοντες αποζημιώσεις που ορίσθηκαν από το Εφετείο του Ναυπλίου και εξέδωσε διαταγές πληρωμής για τον πρώτο. Αυτός άσκησε ανακοπές εναντίον των διαταγών πληρωμής των ποσών που οφείλονται ως αποζημιώσεις απαλλοτρίωσης συνοδευοντας τις με αιτήσεις αναστολής προς εκτέλεση των ανωτέρω ειρημένων αποφάσεων. Τόσο οι αιτήσεις αναστολής προς εκτέλεση όσο και οι αποφάσεις απορρίφθηκαν από τα αρμόδια δικαστήρια τα οποία επιβεβαίωσαν ότι ο Δήμος Λουτρακίου εξακολουθούσε να οφείλει τις εν λόγω αποζημιώσεις.

11. Από τις 15 Μαΐου έως τις 11 Οκτωβρίου 2012, όλοι οι προσφεύγοντες, εκτός από τους προσφεύγοντες 7 και 9, δυνάμει των ανωτέρω ειρημένων διαταγών πληρωμής, προέβησαν στη κατάσχεση των αντίστοιχων ποσών που επιδικάσθηκαν ως αποζημίωση απαλλοτρίωσης σε ένα λογαριασμό της ιδιωτικής τράπεζας Ε.Β. του οποίου ο Δήμος Λουτρακίου ήταν δικαιούχος. Στις 30 Απριλίου και 16 Μαΐου 2012, τα οφειλόμενα, στους προσφεύγοντες 7 και 9, ποσά μεταφέρθηκαν αντίστοιχα από τη τράπεζα Ε.Β. στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Στις 27 Ιουνίου και 25 Σεπτεμβρίου 2012, το Πρωτοδικείο της Κορίνθου επέτρεψε στους προσφεύγοντες 7 και 9 να κάνουν ανάληψη από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων των ποσών που μεταφέρθηκαν από τη τράπεζα Ε.Β. Προκύπτει από το φάκελο ότι μέχρι σήμερα οι προσφεύγοντες 7 και 9 δεν έχουν κάνει ακόμη ανάληψη των ποσών που κατατέθηκαν στο όνομα τους στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων.

12. Στις 18 Μαρτίου 2015, το Εφετείο του Ναυπλίου επιβεβαίωσε τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της Κορίνθου απορρίπτοντας τις ανακοπές του Δήμου Λουτρακίου εναντίον των διαταγών πληρωμής. Ιδιαίτερα, το Εφετείο απέρριψε το επιχείρημα του Δήμου Λουτρακίου, δηλαδή ότι δεν όφειλε αποζημιώσεις απαλλοτρίωσης στους προσφεύγοντες λόγω του ότι είχε γίνει άρση της απαλλοτρίωσης *ipso jure* (αυτοδίκαια) ελλείψει πληρωμής των οφειλόμενων ποσών. Το Εφετείο έκρινε ότι ένα τέτοιο επιχείρημα που απορρέει από την άρση *ipso jure* (αυτοδίκαια) της απαλλοτρίωσης θα ήταν έγκυρο μόνο εάν προερχόταν από τους δικαιούχους της απαλλοτρίωσης και όχι από το Δήμο ο οποίος τους όφειλε (αποφάσεις 122 και 123/2015 του Εφετείου του Ναυπλίου).

No Φ.092.22/198

B. Το κατάλληλο εσωτερικό δίκαιο και η πρακτική

13. Το άρθρο 105 του Εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα διαβάζεται ως ακολούθως:

"Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των **οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο** ενέχεται σε αποζημίωση, **εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος.** [Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών".

14. Το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα θεμελιώνει την έννοια ειδικής επιζήμιας πράξης δημοσίου δικαίου δημιουργώντας εξωσυμβατική ευθύνη. Οι σχετικές πράξεις μπορεί να είναι όχι μόνο νομικές πράξεις αλλά επίσης υλικές πράξεις της διοίκησης, συμπεριλαμβανομένων των μη εκτελεστών πράξεων κατά κανόνα. Το παραδεκτό της αγωγής αποζημίωσης υπόκειται σε έναν όρο: Τη παράνομη φύση της πράξης ή της παράλειψης. Σύμφωνα με τη νομολογία των διοικητικών δικαστηρίων, η υπέρβαση των ορίων της διακριτικής εξουσίας της διοίκησης ή η κακή εκτίμηση γενικών αρχών της καλής διοίκησης επιδέχεται να δεσμεύσει την εξωσυμβατική της ευθύνη. Η εξωσυμβατική ευθύνη της διοίκησης δεσμεύεται επίσης στη περίπτωση που ένα βάρος που βαρύνει νόμιμα μία ιδιοκτησία συνίσταται σε ουσιαστική δέσμευση αυτής.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

15. Επικαλούμενοι τα άρθρα 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου 1, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τη παράλειψη της διοίκησης να συμμορφωθεί με την απόφαση 279/2007 του Εφετείου του Ναυπλίου η οποία επιβεβαιώθηκε με την απόφαση 525/2009 του Αρείου Πάγου.

16. Επικαλούμενοι το άρθρο 13 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι η εσωτερική νομική τάξη δεν προβλέπει πραγματική προσφυγή για να διεκδικήσουν τις απαιτήσεις τους στο πλαίσιο των άρθρων 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου 1.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ

A. Για τη μη εκτέλεση της εν λόγω δικαστικής απόφασης

No Φ.092.22/198

17. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την άρνηση του Δήμου Λουτρακίου να τους καταβάλλει την αποζημίωσης απαλλοτρίωσης που ορίστηκε με την απόφαση 279/2007 του Εφετείου του Ναυπλίου. Επικαλούνται το άρθρο 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης της οποίας το κατάλληλο μέρος έχει ως ακολούθως:

Άρθρο 6 παράγραφος 1

"Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίσει, είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)".

18. Η Κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι οι περισσότεροι προσφεύγοντες πληρώθηκαν τα ποσά που επιδίκασε το Εφετείο του Ναυπλίου με την απόφαση 279/2007 μέσω της διαδικασίας διαταγής πληρωμής που είχαν αρχίσει. Σχετικά με τους προσφεύγοντες 7 και 9, τα οφειλόμενα ποσά είναι πάντα στη διάθεση τους, κατατεθειμένα στο Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν να απαιτήσουν τις αντίστοιχες αποζημιώσεις απαλλοτρίωσης τους μέσω της διαταγής πληρωμής πολύ πιο νωρίς, δηλαδή μετά την υιοθέτηση της απόφασης 279/2007 του Εφετείου του Ναυπλίου, πράγμα το οποίο δεν έκαναν. Επιπλέον, διαβεβαιώνει ότι ήταν πάντα ανοιχτό στους προσφεύγοντες να προσφύγουν στα αστικά δικαστήρια με μία εξισωτική αγωγή (αγωγή αποζημίωσης) ενώπιον των αστικών δικαστηρίων και να απαιτήσουν έτσι τη πληρωμή των οφειλόμενων ποσών. Με αυτή την έννοια, σύμφωνα με τη Κυβέρνηση, οι προσφεύγοντες δεν είχαν εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα μέσα.

19. Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν τη κακόβουλη συμπεριφορά του Δήμου Λουτρακίου εφαρμόζοντας κάθε μέσο για να μη πληρώσουν τις οφειλόμενες αποζημιώσεις απαλλοτρίωσης. Τονίζοντας την απογοήτευση και το άγχος που προκάλεσαν η στάση της διοίκησης καθ' όλη τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας, εκτιμούν ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο κανόνας της εξάντλησης των εσωτερικών ένδικων μέσων που διατυπώνεται στο άρθρο 35, παράγραφος 1 της Σύμβασης είναι, πριν ο προσφεύγων προσφύγει σε διεθνές δικαστήριο, πρέπει να δώσει τη δυνατότητα, στο υπεύθυνο Κράτος, να επανορθώσει τις επικαλούμενες παραβιάσεις με εσωτερικά ένδικα μέσα χρησιμοποιώντας τα δικαστικά μέσα που προσφέρει η εθνική νομοθεσία, αρκεί να αποδειχθούν αποτελεσματικά και επαρκή (Δείτε μεταξύ άλλων, *Fressoz et Roire κ.*

No Φ.092.22/198

Γαλλίας (GC), αρ. 29183/95, παράγραφος 37, ΕΔΔΑ 1999-I). Πράγματι, το άρθρο 35, παράγραφος 1 της Σύμβασης ορίζει μόνο την εξάντληση των ένδικων μέσων που αφορούν τις επικαλούμενες παραβιάσεις και συγχρόνως είναι διαθέσιμα και επαρκή. Αυτά τα ένδικα μέσα πρέπει να υπάρχουν σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας όχι μόνο στη θεωρία αλλά και στη πράξη χωρίς να τους λείπει η επιθυμητή αποτελεσματικότητα και προσβασιμότητα. Εναπόκειται στο εναγόμενο Κράτος να αποδείξει ότι αυτές οι απαιτήσεις πληρούνται (δείτε, μεταξύ πολλών άλλων, Ραχίμη κ. Ελλάδα αρ. 8687/08, , παράγραφος 74, 5 Απριλίου 2011). Τέλος αυτός που άσκησε προσφυγή ικανή να επανορθώσει άμεσα- και όχι έμμεσα- την επίδικη κατάσταση δεν είναι υποχρεωμένος να εξαντλήσει άλλες προσφυγές που ενδεχομένως ασκήθηκαν, αλλά την απίθανη αποτελεσματικότητα (Μανουσάκης και άλλοι κ. Ελλάδας, 26 Σεπτεμβρίου 1996, παράγραφος 33, Συλλογή αποφάσεων ανωτάτων δικαστηρίων και πρωτοβάθμιων δικαστικών αποφάσεων 1996-IV, Anakomba Yula κ. Βελγίου, αρ. 45413/07, παράγραφος 22, 10 Μαρτίου 2009).

21. Επιπλέον, μία απόφαση ή ένα μέτρο ευνοϊκό για τον προσφεύγοντα δεν αρκεί, κατά γενικό κανόνα, να τον στερήσει από την ιδιότητα του «θύματος» σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης, εκτός εάν οι εθνικές αρχές αναγνωρίζουν, ρητά ή κατ'ουσίαν, και στη συνέχεια επανορθώνουν τη παραβίαση της Σύμβασης (δείτε για παράδειγμα Dalban κ. Ρουμανίας (GC), αρ. 28114/95, παράγραφος 44, ΕΔΔΑ 1999-VI, και Gäfgen κ. Γερμανίας (GC), αρ. 22978/05, παράγραφος 115, ΕΔΔΑ 2010). Σχετικά με την «κατάλληλη» και «επαρκή» αποκατάσταση επανόρθωσης, σε εσωτερικό επίπεδο, της παραβίασης δικαιώματος που εγγυάται η Σύμβαση, το Δικαστήριο κρίνει, γενικώς, ότι εξαρτάται από το σύνολο των περιστάσεων της υπόθεσης, λαμβάνοντας ιδιαίτερα υπόψη τη φύση της παραβίασης της Σύμβασης που διακυβεύεται (δείτε για παράδειγμα Gäfgen ανωτέρω, παράγραφος 116).

22. Σ' αυτή τη περίπτωση, το Δικαστήριο διαπιστώνει, εκ των προτέρων, ότι μετά την αναγνώριση τους ως δικαιούχοι της οφειλόμενης αποζημίωσης απαλλοτρίωσης, δυνάμει των αποφάσεων 4/2008, 109, 258/2010 και 95/2011 του Πρωτοδικείου της Κορίνθου, οι προσφεύγοντες προέβησαν σε διαταγή πληρωμής εναντίον του Δήμου Λουτρακίου. Το αρμόδιο δικαστήριο αποφάνθηκε, μέσα σε προθεσμία η οποία υπερέβη τους δύο μήνες, υπέρ των προσφευγόντων, και αυτό επέτρεψε σε όλους εκτός από τους προσφεύγοντες 7 και 9, να προβούν στη κατάσχεση των οφειλόμενων ποσών σε λογαριασμό της τράπεζας

No Φ.092.22/198

Ε.Β. του οποίου ο Δήμος Λουτρακίου ήταν δικαιούχος. Σχετικά με τους προσφεύγοντες 7 και 9, προκύπτει από το φάκελο ότι η ανωτέρω ειρημένη τράπεζα μετέφερε από τον ειρημένο τραπεζικό λογαριασμό στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων τα ποσά που αντιστοιχούν στις αποζημιώσεις που όρισε το Εφετείο Ναυπλίου. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο της Κορίνθου επέτρεψε ρητά στους ανωτέρω ειρημένους προσφεύγοντες να κάνουν ανάληψη των αντίστοιχων ποσών. Το Δικαστήριο επισημαίνει επί του θέματος αυτού ότι ως έχει σήμερα ο φάκελος δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι η απουσία πληρωμής των εν λόγω ποσών θα μπορούσε να συνδεθεί με πράξεις ή παραλείψεις που αποδίδονται στις αρμόδιες αρχές.

23. Προκύπτει από τα ανωτέρω ότι η διαδικασία διαταγής πληρωμής επέτρεψε στους προσφεύγοντες να παραλάβουν ή να έχουν στη διάθεση τους στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων τα ποσά που αντιστοιχούν στις αποζημιώσεις απαλλοτρίωσης που ορίστηκαν με την απόφαση 279/2007 του Εφετείου του Ναυπλίου. Το Δικαστήριο έχει υπόψη του ότι έπρεπε να προσφύγουν σε μία μορφή αναγκαστικής εκτέλεσης για να πληρωθούν τα οφειλόμενα ποσά και ότι καταγγέλλουν στις παρατηρήσεις τους την δήθεν παρελκυστική στάση της τοπικής διοίκησης απέναντί τους. Το γεγονός παραμένει ότι μέσω αυτής της διαδικασίας τα αρμόδια δικαστήρια αναγνώρισαν στην ουσία και αποκατέστησαν τη παράβαση του άρθρου 6 παράγραφος 1 για την οποία παραπονούνται οι προσφεύγοντες στη παρούσα υπόθεση.

24. Το Δικαστήριο εκτιμά αναγκαίο να επισημάνει ότι αυτό το πόρισμα δεν συνεπάγεται, κατ'εφαρμογή του άρθρου 6 παράγραφος 1 και σχετικά με την εκτέλεση δικαστικής απόφασης, γενική υποχρέωση που βαρύνει τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα να συνεχίσουν τη πληρωμή της οφειλόμενης αποζημίωσης απαλλοτρίωσης μέσω διαδικασίας διαταγής πληρωμής παρά το αρμόδιο δικαστήριο. Η διοίκηση πρέπει, κατ' αρχήν, με δική της πρωτοβουλία, να συμμορφωθεί με τη δικαστική απόφαση που της επιβάλλει τη πληρωμή αποζημίωσης απαλλοτρίωσης (δείτε με την έννοια αυτή, Μεταξάς κ. Ελλάδας, αρ. 8415/02, παράγραφος 26, 27 Μαΐου 2004). Ωστόσο, αυτό το στοιχείο δεν θα μπορούσε να εμποδίσει το Δικαστήριο να επιβεβαιώσει, εκ των υστέρων, την επαρκή αποζημίωση των ενδιαφερόμενων προσώπων σε περίπτωση ολοκλήρωσης της διαδικασίας που άρχισαν και να συναγάγει τις νομικές συνέπειες σε σχέση με τη Σύμβαση όσο αφορά την υπόσταση τους ως «θύματα» της επικαλούμενης παραβίασης.

No Φ.092.22/198

25. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το εσωτερικό δίκαιο προσφέρει στους προσφεύγοντες, μέσω της αγωγής αποζημίωσης ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, δυνάμει του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, τη δυνατότητα να απαιτήσουν πρόσθετη αποζημίωση για υλική και ηθική βλάβη που ενδεχομένως υπέστησαν λόγω της επικαλούμενης άρνησης της τοπικής διοίκησης να προβεί έγκαιρα στην αποζημίωση για την απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας τους (δείτε Γαλανόπουλος κ. Ελλάδα, αρ. 11949/09, παράγραφοι 46-47, 19 Δεκεμβρίου 2013). Όμως, όπως προκύπτει από το φάκελο, οι προσφεύγοντες δεν άσκησαν μία τέτοια προσφυγή και δεν έδωσαν την ευκαιρία στα εσωτερικά δικαστήρια να επανορθώσουν τη ζημιά που ενδεχομένως υπέστησαν λόγω της κατάστασης για την οποία παραπονούνται στη παρούσα υπόθεση. Συνεπώς, η αιτίαση που απορρέει από το άρθρο 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης πρέπει να απορριφθεί για μη εξάντληση των εσωτερικών ένδικων μέσων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παράγραφοι 1 και 4 της Σύμβασης.

B. Επί των άλλων επικαλούμενων παραβιάσεων

26. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι η άρνηση του Δήμου Λουτρακίου να τους πληρώσει την εν λόγω αποζημίωση, παραβίασε το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου 1. Άλλωστε, στο πλαίσιο του άρθρου 13, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την απουσία πραγματικής προσφυγής στο εσωτερικό δίκαιο προκειμένου να διεκδικήσουν τις αιτιάσεις τους που απορρέουν από τα άρθρα 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου 1.

1. Επί της αιτίασης βάσει του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1

27. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει, κατ' αρχάς, ότι μέσω της αιτίασης τους βάσει του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1, οι προσφεύγοντες επαναλαμβάνουν πράγματι αυτή που εξετάστηκε ήδη στο πλαίσιο του άρθρου 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης. Παραπέμπει λοιπόν στις προτάσεις της σχετικά με την ανωτέρω διάταξη και τη πληρωμή των οφειλόμενων ποσών μέσω της διαδικασίας διαταγής πληρωμής. Το Δικαστήριο εκτιμά επίσης ότι ελλείπει άσκησης της αγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, οι προσφεύγοντες δεν εξάντλησαν τα διαθέσιμα εσωτερικά ένδικα μέσα για να διεκδικήσουν την υλική τους αποζημίωση και/ή ηθική που μπορεί να προκύπτει από την επικαλούμενη άρνηση της τοπικής διοίκησης να

No Φ.092.22/198

τους αποζημιώσει εγκαίρως για την απαλλοτρίωση της περιουσίας τους. Συνεπώς, αυτή η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί για μη εξάντληση των εσωτερικών ένδικων μέσων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παράγραφοι 1 και 4 της Σύμβασης.

2. Επί της αιτίασης βάσει του άρθρου 13

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι αυτή η διάταξη ερμηνεύθηκε ότι δεν απαιτεί προσφυγή στο εσωτερικό δίκαιο, ότι πρόκειται για αιτιάσεις που μπορούν να περάσουν «βάσιμες» σύμφωνα με τη Σύμβαση (δείτε μεταξύ άλλων, Boyle et Rice κ. Ηνωμένου Βασιλείου, 21 Ιουνίου 1988, παράγραφος 52, σειρά Α αρ. 131). Λαμβάνοντας υπόψη τις ανωτέρω προτάσεις του για τις αιτιάσεις βάσει των άρθρων 6 παράγραφος 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου 1, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν καμία βάσιμη αιτίαση. Συνεπώς, αυτή η αιτίαση είναι προφανώς αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παράγραφοι 3 α) και 4 της Σύμβασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ

Κηρύσσει την αίτηση απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα και μετά κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 5 Νοεμβρίου 2015.

Υπογραφή André Wampach Αναπληρωτής Γραμματέας	Υπογραφή András Sajó Πρόεδρος
---	-------------------------------------

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1. ΜΙΧΑΗΛ ΖΑΖΑΝΗΣ, γεννηθείς το 1959
2. ANNA ΖΑΖΑΝΗ, γεννηθείσα το 1931
3. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΖΑΖΑΝΗΣ, γεννηθείς στο 1957
4. ΜΑΡΙΑ ΖΑΖΑΝΗ γεννηθείσα το 1935
5. ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΖΑΖΑΝΗ, γεννηθείσα το 1959
6. ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΨΩΝ, γεννηθείσα το 1953
7. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΕΤΡΙΤΣΗ, γεννηθείσα το 1926
8. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΟΥΛΗΣ, γεννηθείς το 1974
9. ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΤΟΥΛΗΣ, γεννηθείς το 1935
10. ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΛΗ, γεννηθείσα το 1953
11. ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΤΟΥΛΗ, γεννηθείσα το 1976
12. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΜΠΕΛΕΣΙΩΤΗ, γεννηθείσα το 1952
13. ΕΥΘΑΛΙΑ ΜΠΕΛΕΣΙΩΤΗ, γεννηθείσα το 1980
14. ΠΑΝΩΡΑΙΑ ΜΠΕΛΕΣΙΩΤΗ- ΚΡΑΛΗ, γεννηθείσα το 1979
15. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΓΟΥΣΕΤΗ, γεννηθείσα το 1941

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο γαλλικό υπηρεσιακό έγγραφο.

Αθήνα, 12-02-2014

Η μεταφράστρια Γ. ΠΑΛΛΑ